

(Време, 02.07.2009)

Није требало да ме вучете за језик, али кад већ јесте – ко вам је крив! Дакле, још једном: форуми, блогови, коментари... Тек да видимо где смо тачно с том ствари, какво нам је пролазно време.

Видех на сајту НСПМ да је Антонић Слободан, сав пресрећан и тријумфалан, на "душманском" сајту Е-новина открио неколико уистину расних и кристално чистих груменов фашистоидног "говора мржње" у најчистијем могућем стању, а које су испод једног иначе коректног ауторског текста екскрементирали читаоци-коментатори. Што редакцију, дакако, не аболира: тај-тамо-неко ко анонимно брабоња има елементарно људско право да буде дегенерик, али ти немаш право да његова болесна иживљавања учиниш јавним! Одговорност је, у том смислу, увек на конкретном професионалцу – никада на анонимном аматеру.

Како год, то што сам видео ја видео је и Д. Ж. Жаре, па је и тиме обогатио свој прошлонедељни уводник. А онда се, нарочито у мемљивим престоничким кулоарима, развила типична чаршијска расправа: ко ту кога, чиме, коме и зашто... Бах, мене ту занима нешто друго, оно што је у овој и сличним причама једино важно, а на шта се обраћа најмање пажње.

Елем, шта је то на шта Слободан Антонић указује? То је "говор мржње". Одлично. Слажем се да "говор мржње" треба жигосати, и да му у медијима који иоле држе до себе није место. Слажем се и с тим да оно што је навео са сајта Е-новина апсолутно одговара свакој разумној дефиницији "говора мржње" (што му се не догађа баш увек – наиме, понекад сваку баналну личну увреду или гилиптерску псовку тако назива, што је напосто *"mixing of grandmothers & frogs"*). Дакле, Антонић С. је дочекао да, ето, бар једном у надгорњавању са својим идеолошким архинепријатељима буде сасвим у праву, па још да их побије њиховим сопственим оружјем. Честитам. И треба да се весели, ионако му се то неће поново догодити. Међутим, његова је "победа" тривијална и бедна, јер је сасвим неначелна, сасвим беспринципијелна. Зашто? Зато што Антонића, рекло би

се по ономе шта и како ради, одавно већ не занима ама баш ништа осим бесомучних "идеолошких ратова" са фамозном "другом Србијом" – у којој, авај, није да нема не много мање напорних и понад свега плитких *анти-Анто нића*
– и у име тог ратовања одавно је жртвовао сваку могућу продубљенију расправу о било чему.

Како то изгледа гледе конкретне мрежно-форумашко-коментаторске тематике? У својим се покушајима анализе дискурса "друге Србије" и њених медија Антонић мало-мало па упушта у екстензивно цитирање бљувотина и будалаштина са којеквих "грађанско-либералних" форума и блогова, третирајући их с барем подједнаком озбиљношћу као и праве, ауторске текстове људи с именом и презименом, па и некаквом јавном тежином. Овакво нивелисање Нечега и Ничега у старту је гротескно. Све што се тиме може постићи, и то у најбољем случају, јесте доказивање да и на *user friendly* маргинама "евроунијатских" медија има свакаког треша, као и у оним другим. Има, па шта? Да и они служе као депонија за тренутно самозалечење којеквих фрустрата? Служе, и шта ћемо сад? Исувише је то скроман циљ да би се тиме вредело бавити.

Антонић, дакле, може сасвим лако доказати да се којеква анонимна (*ergo*, непотписана) жгадија на њему најстрашније иживљава по беспућима интернета. То, међутим, могу (гледе мене ми) да докажем и ја. Прогуглујте ме, па погледајте: леле, чега све ту нема, чак и позива на убиство једним дражесним снајпером! Али, шта то доказује? Не оно на шта циља Антонић у свом жалосном "ута та" политикантству, него нешто много важније, општије, начелније: није проблем са интернет-ћубретом које нас засипа и загађује у левичарима и десничарима, националистима и мондијалистима, либералима и конзервативцима *etc.*, који сад треба довека једни другима да мере ниво ћубрета по сајту, а ћубре ће за то време берићетно да расте, док нас све не подави: не, *проблем је у медију самом*

Не каже се цаба да "прилика чини лопова": олако легитимизовање интервенисања у јавни простор из лагодне заветрине анонимности јесте и отац и мајка ове инвазије Ништавила. "Интерактивни" интернет технички је омогућио ту страховладу анонимног ћубрета, а она у основи подједнако погађа свакога ко се јавно бави политички осетљивим и емотивно сензибилизујућим питањима, и то са било које тачке светоназорног спектра. Но, свака је техника, па тако и ова, добар слуга, али зао господар... Другим речима, тај се проблем никада неће решити овако парцијално: ја ликујем кад ти емитујеш ћубре, ти ликујеш кад га ја емитујем...

Предлог за размишљање

Пише: Теофил Панчић
четвртак, 02 јул 2009 06:06

Лек је само један: *успостављање стандарда*. Успостављање минимума испод којег се не иде, ни по коју цену. Мој предлог ће на све оуглалима можда зазвучати радикално, а само је разуман, и баш ништа више од тога: дакле, нико ко држи до себе више неће пуштати никакве непотписане коментаре – при чему аутентичност потписа ИМЕНОМ И ПРЕЗИМЕНОМ мора бити разумно доказива – на свој сајт. Анонимно мишљење, анонимни став – то напросто *не постоји*. Да

би мислио

нешто

о нечему или некоме, мораш и ти бити

неко

. У противном, гунђај и чантрај по својој соби, ко те ј... И то треба да важи и за НСПМ и за Е-новине, и за "Време" и за НИН, и за Б92 и за РТС, и за "Политику" и за "Данас", и за ЛДП и за ДСС... Ко год не би пристао на овакав

центл

(

ву

)

менски договор

, рекао би о себи, својим намерама и кредибилитету све што треба знати.

Ево, схватите ово као мој предлог за размишљање, али и за акцију. Позив важи за све, били они штампани медији са веб сајтовима, електронски медији или изворно веб портали, и заступали они ама баш какву год политичку или светоназорну оријентацију. Правила јавне комуникације и њена етика релативно су стабилна ствар и не могу се радикално мењати са сваком техничком новотаријом. Уосталом, то што је неко изумио ватрено оружје није убијање људи учинило легитимнијим – само га је учинило лакшим, изведивијим. Но, убиство је и даље у етичком смислу гнусна ствар, а у правном кривично дело. Дакле?